

העגל... אשר אברהם המכיר... ערך אני להאריך על דבר
העגל... יש מקדמותם שאמרתי... שנהגו יתור... והנה אתה
סתר... יש מי שאומר... כי פחד על ישראל... אם ירדוהו...
שתי ימיהם כולם... ועל דרך השטש... אם משה העגל עבירה
דה... למה פחד אתה שיהיה... והלא מתי אחרי כמה חסידים
בשראש... שלא הביע מלחמה למעלה אחרו בחסידות לפנות
כך וכל אברו על יתור... והנה חבירו דינאל הושלכו לכבשן
האש בעבדו שלא ישתחו לאלים... ואך יעשה אתה פסל
שהעצמת קשה מהשתחוויה... והלא אחרי קדוש ה' היה נביא
על ישראל... ומצדדו רבו וגו' על ידי עם משה אחיו... והנה
היה תור שבו מסב... ואם הוא עשה עבודה זרה... חייב
היה משה להנני קודם עובד העגל... והנה משה התפלל לעליו...
והנביאים הרגו... ואך היה אתה בן מספר על בני ישראל הוא
הורגו עד מות כל הדורות.

יוצא (אין)

כי אם עברה על אהת ממצותיו... כי הוא יה אפר את עבודת התמונות...
והם עשו להם הסתה... קנה עליהם להוסיף להקטין למשה ולא לעשות
להם פסל מדעתם ולקבץ מקום אליו יכונן... ולא לבנות להם פסל
להעלות עליו קרבנות... כל זה בא להם בעצת האשטנגינים ובעלי
הפלטאמא שביניהם... אשר חשבו את עבודתם הם... ששני עובדים לפי
קבש עתה... הוסיף לעבודת האהת... ואלם ברקם בוח לא היתה כי
אם עברה חסיל שחוקרו לפעולה... אשר נקם לאוצר תרופות של
רמא ותרנו בני אדם באומן תרופות אשר קדם לבן היו מתרפאים בן...
אבן... קדם לא חשב כלל כי על ידי משה... זה הוא יוצא מקבנות
האלות... ולתקד... היה במעשה זה משום השתדלות יתר
בעבודת האלות... ולכן באו אל אהרן... ואתה... בראוחו לללות את
הקשבותיהם הנסתרות... סעי בעצת... ולא נחשב לו תקדיר לעון כי אם
גלגל הוציאו את חטא הקדם מן הכף אל הפעל.

כי תשא - עיבור בזוגות

בפרשה של חיים יש עיבור בזוגות... בין הזוג של "תרומת תצוה" ובין
הזוג של "ירקחל פקודי" מופיעה פרשת "כי תשא" ש"מפועזת" את הסדר... "כי
תשא" הוא מחוץ לסדר העקבי... הזוג "ירקחל פקודי" מקביל ל"תרומת תצוה"
"תרומת תצוה" הן הציור של "ישכנתי בתוכם" "ירקחל פקודי" הן הקיום של
הציור... ובאמצע יש פרשה מיוחדת הנראית כאילו מחוץ לחשבון המסודר
וההרמוני... זהו חלק יחיד ומיוחד של "מכתב אלהים" המגיש אלינו מן השמים,
ויש ללמוד מה...
משה העגל

מסירות הנפש של משה רבינו

בפרשה של חיים, כשד' מודיע למשה רבינו "אכלם ואנשה אתך לגי גדול"
אנו נפגשים עם מסירות הנפש של משה רבינו... כשמסירות של אברהם אבינו
עולות אל משה רבינו... התלמיד החכם הראשון שלנו... ראשהישיבה הראשון
שלנו... אז מופיעה מסירות הנפש יותר גדולה מאשר אצל אברהם אבינו... משה
רבינו מודיע: "אנא חטא העם הזה חטא גולה ויעשו להם אלהי זהב"
מודה באשמה... ועכשיו "אם תשא חטאתם"
היחסים בינינו... המלה "אם" משמשת גם כמובן של כאשר... כגון "ואם יהיה
היבל"
עם דיבורים מרעישים ומפועזים מצד משה רבינו... "אם תשא חטאתם" זה
הכרת: "ואם אין" - מחנו נא מספרך אשר כתבת... אני מנתק יחסים... אני
ברונו... ב"אגרת" טובא שספרו של רבנו רש"י... עולם הוא ספר החיים... ספר הנצח...
ספר העולם הבא... ואת מסירות הנפש והפקדה עצמית יותר גדולה מזו של
אברהם אבינו... כאן מתגלה עומק האהבה של כללי ישראל עד כדי מסירת
עולמיהם שלו.

אמת

יש בראשונים... שעגל לא היה עבודה זרה... אבל הענין כולו... כרעים ומוצונו... נגובת
לגו בספר חנוכי... איות צד טוב עד נסאר... אחרי חסא כוח... והתשובה... הנדול...
מי שחטאו ספרים... לפי ערכם של ישראל היה חוטא גורא ואיום...
משה רבינו שקול כנגד כל ישראל... נשמה של תורה... של קדושה... ישראל
ואורייתא וקוב"ה חד הוא... משה רבינו... הוא אישיות שכוללת את כל ישראל במובן
התורה... השם "משה" הוא כינוי לתלמיד חכם... מתוך הוועות הנורא של מעשה
העגל... המשבר הנורא... וזה יגרום פירוד... גיתוך בין ישראל לקב"ה... מכאן הביורוד:
הט ושלום

בגמרא בפסחים פו... על מה שנאמר לחושע הנביא: "קח לך אשת זנונים" כל
נביא היה קדוש וטהור וחסיד... וכאן דבר נורא... משה גיהנום... אבל זו גזרה אלוהית
על חושע הנביא: "קח לך אשת זנונים" למה? "הכוזר בעצם ישראל באהבה"
ואתה אומר לי להסדר מישראל? חשוכה הנגזר לנביא... לאדם גדול מאוד... שלגורל
מסורו וקדושתו... אינו יכול לסבול עוד את מצב העם... ומתאיא... במקום לבוא
ולנחם את רבונו של עולם: כוונך הם... בני אברהם יצחק ויעקב... הוא אנו... העברים
באומה אחת... "כיום חתונתי" - זה מתן תורה... ומשה רבנו במסירות נפש... בעבודת
וכשה רבנו מקבל פקודה: "לך רד! כי שחת עמך" - מה זה עמך... זה עם שלי?
"אשר העלית מארץ מצרים" - אני העלית? פתאום... התנכרות... מצב נורא ואיום...
ומכאן... כיבירה הלוהות... זעזוע נורא... כאילו נתבטל כל מה שהיה מאברהם אבינו:
"ואעשר לגי גדולי"... כאילו שכתל הסדור של עם מגולה... מלכות תנאים וגוי קדוש...
לא חטא שטות... אלא... חטאה גדולה... "שחת עמך" ומשה רבינו... שובר את הלוחות...
אי אפשר להתחמק... זו חטאה גדולה... איך אפשר עוד להתחמק מעמך? "משה רבנו
שקול כנגד כל ישראל" ומכאן... מסירות נפש משה... על כל ישראל... ועתה... אם חטא
הטאתם... אתה מוכרח לישא חטאתם... זה לא "אם" של ספק... "ואם אין" - אני
ברונו... מנתק יחסים - "מתני נא מספרך" וזוהי גבורה של מסירות נפש על כל
ישראל... על אשפי העגל... ספרו של הקב"ה זהו עולם הבא... ומשה רבינו אומר: "ואם
אין מחבי נא"

בם במצבים היותר מסובכים אין גיתוך בין הקב"ה וישראל... ומתוך כל הסיבוכים

מתגלה מה זה נפש ישראל...
משה רבינו הוא הרועה האמיתי... רעיו מוימנא... הוא מסר את נפשו... את
נשמתו... את חיו... בשביל כלל ישראל... בכל תוקף... ומתוך כך מתברר ומתגלה "צנת
ישראל" שאין בו שינוי... ומכאן... לימוד לכל הדורות: צדיקי ישראל האמיתיים...
מסורים לא רק את הגוף אלא את הנשמה בשביל כלל ישראל... זהו ענינם של הרועים
האמיתיים... וזהו תוקף מסירות נפשם: לגלות את ברית אבות... את הדרכות... את
הקשר הנצחי.

אמת המנהיג הנאמן חן 3
אז בא 28

21. "ועתה הניחה לי" אר"א כו' מלמד שתפסו משה כו'
כביכול כאדם שחופס כו' וא"ל רבש"ע אין אני מניחך עד
שתמחול כו' יסוד הדבר... שכאן נפגשה סתירה בהתחייבות חק
ההנהגה... שמצד ישראל שכבר אבדו כוח הרבה מערכם עד שלא
היו ראויים לאותה המעלה שכיוונה בהם ההנהגה האלהית היו
ראויים לכליון... כדי שע"י זה ההעדר יבא עם שלם ומוכשר
לאותו הטוב הראוי להיות לפי הכונה העליונה... אלא שמשורע"ה
עמד בפרץ... וע"י כוח הגדול שהתאמצ' להנהיגם ולרוממם גם
משפל מצבם... עד לסוף שיוכו לכא המעלה העליונה העתידה
להם... דבר זה עיכב את המהלך שה"י ראי לפי התנהגו והאלהות
מצד עצמה וממילא אי אפשר שיבא עליהם כליון ח"ו... כאשר רבו
להם תקוה להיות מתוקנים... והמשל ישא באדם שחופס את חבירו
כבגדו... שאם ה"י רצון האדם חזק ומוסכם דוקא ללכת ולא להיות
שזה בדעתו לדעת המעכבו... ה"י אפשר לעזוב הבגד בידו... אמנם
מה שהתעצב ע"י תפיסת הבגד הוא אות שכך הוא ג"כ רצון
המעוכב... שע"י עיכובו של חבירו יתעכב... כמו כן ההשגחה
האלהית הכינה גדולי העם... שאף בשעת הקלקלה היותר נוראה
שראי כבר מצד סדרי ההשגחה לבא לכלל תיקון של אנשים
שלאים הבאויים לבסוף לתכלית הטוב... שיגור כליון ורוץ מצד
העם שקלקל מעשיו הרבה עד שאי אפשר לו כלל שיחורום כ"א
שודר וישפל מטה מטה... אמנם כ"ו הוא רק מצד כללותו... אבל
צדיק יסוד עולם... וע"י יחיד שנבחר להיות מעו לעשות בצורה...
שהוא יתקן את הכלל... שישוכו להיות ראויים לכא לחפץ עליון
שהוא תור אדם המעלה... יעוכב הסדר... ותחת כליון חרוץ יבא
שטף צדקה... ועל כיוצא בזה נאמר "ומלט הוא את העיר
בחכמתו"

אמת המנהיג הנאמן חן 3
אז בא 28